

Не знаю, чи бувало в тебе коли-небудь гостре відчуття марності того, що робиш. Скажімо, виходиш з хати у сніг та хляпу, бо тобі конче потрібно купити якусь річ у місті, нарешті з тяжкою бідою добираєшся до крамниці дві хвилини по тому, як вона зачинилася. Тебе охоплює роздратування, однак найбільше дратуєшся через власну дурість. Отак і мене тієї миті здолало відчуття, схоже на сором, що припхався я сюди надаремно. Бо це тобі не проїхатися трамваем до міста, я перелетів чималий шмат дороги до Севільї, маючи в руках лише поштову листівку, нікого тут не знаю, іспанською не розмовляю і скоро доведеться повертатися на ніч до задрипаного пансіонату. Мені руки засвербіли дати собі добрячого ляпаса, стримав лише страх зазнати ще більшого сорому від того, як люди на це подивляться. Але я пообіцяв покарати себе інакше, для цього існувало багато способів. Я міг би, наприклад, накласти заборону – як би не обернулось подальше життя – на будь-які зустрічі в майбутньому з цією Помаранчевою дівчинкою.

І тоді вона прийшла, Георгу! О пів на восьму раптом вона з'явилася на Плаза де ла Альянза!

За чотири з половиною години після того, як я примостився під помаранчевим деревом, на пома-

ранчеву площу випурхнула Помаранчева дівчинка. Ніякого поношеного анорака на собі, звичайно, не мала – в Андалузії субтропічний клімат. Вона була одягнена в казково гарну літню сукенку, таку ж палахкотливо червону, як квіти під високою стіною, якими я милувався. Може, позичила сукню у Сплячої красуні, подумав я, або відібрала в якоїсь феї...

Вона мене не бачила. Сутінки уже спадали на площу. Надворі було тепло, дуже навіть тепло, та я мерз, мене аж лихоманило.

Але, Георгу, – нічого від тебе не приховую – до мене раптом дійшло, що вона не сама, а з молодиком десь 25-річного віку. Він був високий та ставний на вигляд, мав пишну світлу бороду. Нагадав мені чимось полярника. Та найбільше діткнуло те, що він мені видався цілком симпатичним.

Отже, я програв. Сам винен. Не дотримався правил. Порушив урочисту обітницю. Увірвався на чужі терени, у казку, яка не хоче мене приймати в своє лоно. *Ти повинен зуміти витримати без мене півроку. Зумієш – побачимось знову...*

Тієї миті, коли вони мене помітили, я був схожий, мабуть, на піч, з якої Попелюшка вигортала попіл, аж доки з'явився принц і порятував її від сваволі мачухи та злих сестер-зведениць. Я кажу *вони*, бо не Помаранчева дівчинка зауважила мене першою, а молодик з бородою. (Можеш таке збагнути, Георгу? Я не міг!) Він схопив її за руку, тицьнув у мій бік пальцем і сказав так голосно й виразно, що всі на площі почули: “Ян Улав!” З вимови чутно було, що він данець. Я ніколи раніше з ним не зустрівся.

Те, що відбулося далі, тривало лише одну мить, але постарайся уявити собі ту сцену. Помаранчева дівчинка угледіла мене під помаранчевим деревом. Вона замерла на кілька секунд біля великого фонтана посеред площі й тільки німо дивилася на мене, немов громом

вражена. Здавалося, вона застигла і не зможе отямитися ще годину або й дві. Та врешті скинула із себе заціпеніння. Спляча красуня проспала сотню літ і ось прокинулася знову до життя, немов і не засинала... Помаранчева дівчинка кинулася до мене, обійняла рукою за шию і повторила слова данця: “Ян Улав!”

Тепер настала черга данця, Георгу. Недбалою ходю він підійшов до мого столика, простягнув міцну руку і приязно сказав данською мовою: “Приємно бачити тебе в доброму здоров’ї, Яне Улаве!” Помаранчева дівчинка уже сіла на вільний стілець біля мого столика, данець поклав їй долоню на плече і мовив: “Я тут зайвий!” З тими словами він махнув нам рукою, відступив назад, розвернувся, почовгав почерез площу в тому напрямку, звідки прийшов, і зник з очей. Я його позбувся. Добрі феї сприяли мені...

Вона сиділа по інший бік столу. Уклала обидві долоні в мої. Тепло усміхалася, трохи стурбовано, але тепло.

– Ти не зумів... – мовила вона. – Ти не зумів зачекати на мене!

– Ні, – визнав я. – Бо серце моє кривавиться з туги.

Я не зводив з неї погляду, а вона й далі усміхалася. Я теж спробував усміхнутись, але нічого з того не вийшло.

– Я програв парі... – додав я.

Вона на хвильку замислилася.

– Іноді в житті доводиться давати собі раду з тугою. Я написала тобі. Хотіла додати снаги ще трохи потерпіти.

Мене пройняв нервовий дроз.

– Отже, програв, – повторив я.

– У кожному разі ти був неслухняний, – сказала вона з невловною усмішкою на устах. – Але ще можна врятувати рештки нашої угоди.

- Як?
- Усе, як і було... Питання лише в тому, наскільки ти виявишся терплячим.
- Нічого не розумію!
- Вона ніжно стиснула мої руки.
- Чого ти не розумієш, Яне Улаве? – запитала вона тихо, прошепотіла, немов зітхнула.
- Правил... Я не розумію правил.
- І повелася довга розмова.

Георгу! Немає потреби переповідати тобі всі ті слова, які ми сказали одне одному того вечора і ночі, та й не в змозі я всього згадати. До того ж, я знаю, що в тебе з'явилось безліч запитань, на які тобі кортить негайно одержати відповіді.

Насамперед мені хотілось з'ясувати для себе, звідки Помаранчева дівчинка знала моє ім'я та адресу моїх батьків. Це безпосередньо стосувалось останньої події – листівки, яка прийшла із Севільї. Я запитально дивився їй у вічі, і вона нарешті озвалася:

– Яне Улаве... ти справді мене не пригадуєш?

Я приглянувся, спробував уявити, ніби вперше її бачу. Роздивлявся не лише її темні очі та хитрувате личко, але й ковзнув поглядом по оголених плечах – вона не заперечувала – і зиркнув на легку сукенку. Однак згадати її за інших обставин, ніж наші зустрічі перед минулорічним Різдом, було нелегким завданням. Якщо я й зустрічав Помаранчеву дівчинку колись раніше в житті, то тепер це було цілком неможливо пригадати, бо сконцентруватися я міг лише на її небаченій вроді. Її створив сам Господь Бог, думав я, а може, Пігмаліон, герой давньогрецького міту, який вирізьбив омріяну жінку з мармуру, а богиня кохання, змилюючись над ним, оживила скульптуру. Востаннє, коли я бачив Помаранчеву дівчинку, вона мала на собі чорне зимове пальто. Тепер вона була одягнена так легко, що її надто близька при-

сутність ворохобила мою кров. Та хоч як близько від мене вона сиділа, я не міг її упізнати. А може, саме тому і не міг...